

บทที่ ๒๒

การเดินทางในเวลากลางคืน

จำแพลโลแมนกำลังเหมือนคนบ้า เขาไม่อยากจะอยู่ในพื้นที่นี้อีกต่อไปในคืนนี้ แต่อยากจะทำอะไรสักอย่างให้คลิลิแกน แต่ผมต้องให้เขาอยู่กับลูกน้องอีก ๗ คน ซึ่งก็แทบจะไม่พออยู่แล้ว เพราะผู้นำที่ดีมีความจำเป็นมากในสถานการณ์แบบนี้ ผมให้จำแพลโลแมนรักษาพื้นที่ไว้ ส่วนผมกับลูกน้องที่เหลือ ๑๒ คน ต้องออกไปลาดตระเวน ผมต้องการคนแบบเขายามที่ผมไม่อยู่

กำลังของเราหายไป ๒ คน คือผู้บังคับหมู่เจมส์กับคลิลิแกน ผมเลยขอยืมคนจากหมวดที่ ๓ มาจำนวนหนึ่ง ตอนนี้อย่าว่าผู้บังคับหมู่ตอนเป็นผู้บังคับหมู่ที่ดีที่สุด และผมก็จะให้เขาไปลาดตระเวนด้วยพร้อมกับกำลังเสริมที่ขอยืมตัวมา ส่วนคนที่จะมาแทนผู้บังคับหมู่เจมส์เป็นพลทหารซึ่งผมแต่งตั้งเอง แต่เขายังขาดประสบการณ์อยู่ ส่วนพลวิทยุผมไม่เปลี่ยนยังคงเป็นเนล เพราะถือว่าเขามีประสบการณ์การรบแล้ว สภาพของลูกน้องตอนนี้เหนื่อยมาก แต่พวกเราจะตกเป็นเป้าไม่ได้ และกำลังที่เหลืออยู่กับจำแพลโลแมนก็ถือว่าน้อยมาก ถ้าข้าศึกรู้ว่ากำลังในฐานมีน้อย พวกมันอาจจะย้อนกลับมาเล่นงานได้ง่าย ๆ ในระหว่างที่กำลังส่วนใหญ่ออกไป

ลาดตระเวน ผมเลยต้องวางแผนให้การออกจากรฐานเป็นไปอย่างเงียบ ๆ
ไม่ให้ข้าศึกรู้และถึงจะรู้ก็บอกไม่ได้ว่าพวกเราออกไปกันมากแค่ไหน

พลทหารเทเลอร์เดินมาหาผม “ให้ผมทำหน้าที่เป็นคนนำทางเอง
ครับ หมวด”

“แล้วเป็นยังไงบ้างเทเลอร์?” ผมถามเพื่อจะดูว่าเขาเป็นอย่างไร
ในภาพรวม

เขาตอบ “ผมสบายดีครับ แค่อยากช่วยให้พวกเราไปถึงหมวดที่ ๓
ได้ปลอดภัย และอีกอย่างผู้หญิงของผมก็กำลังคอยอยู่” ผมรู้ได้เลยว่าเขา
กำลังโกหก เขาก็เหมือนกับพวกเราคือให้เกียรติคิลลิแกนมาก และตอนนี้
เขาคงอยากทำหน้าที่พลนำทางเพราะถือว่าเป็นเกียรติ

“ได้เลย ไปหาอะไรกินก่อน เพราะนายต้องการรีวยแรง เราไม่รู้ว่า
จะมีอะไรอยู่” พวกเราสื่อสารกันด้วยภาษาทหาร พอถึงเวลาพลบค่ำ
ท้องฟ้าก็มืดสนิทไม่เห็นดาวหรือดวงจันทร์เลย พวกเราต้องเดินชิด ๆ กัน
ในระหว่างเดินทาง ผมให้ลูกน้องซักซ้อมการปฏิบัติก่อนที่แสงสว่างจะหมด
สำหรับภารกิจที่ต้องทำ การติดต่อสื่อสารมีความสำคัญมาก ผมต้องใช้วิทยุ
สื่อสาร ๒ เครื่องจากหมวดของตัวเองและต้องขอยืมอีก ๒ เครื่องจากหมวด
ที่ ๓

พอได้เวลา ๑๙๓๐ พวกเราก็ออกจากรฐานโดยมีเทเลอร์เดินนำหน้า
ตามด้วยผู้บังคับหมู่มือใหม่ และเนลเป็นคนที่ ๓ ส่วนผมเป็นคนที่ ๔
ตามมาด้วยคิง พลยิงลูกระเบิด คนที่ยิงลูกระเบิดใส่ผมเพราะผมไปเผา
กัญชาเขาเข้าให้

พวกเราเดินลัดเลาะไปทางทิศตะวันตก ถ้าข้าศึกมาเห็นเราตอนนี้

ผมก็หวังว่าจะกันไม่ให้พวกเขาไปที่ฐานได้เพราะที่นั่นกำลังของเรามีแค่จำแพลโลแมนกับทหารไม่กี่คน ถึงแม้มันจะเป็นคืนที่มีดมากแต่การควบคุมเป็นไปด้วยความเรียบร้อย แทบจะไม่มีเสียงคุยกันยกเว้นเสียงกระซิบของผมที่บอกให้คนนำทางเลี้ยวซ้ายหรือขวาเท่านั้น หรือไม่ก็เป็นเสียงบอกให้นับยอดมาจากทางด้านหลังเป็นระยะ ๆ เพื่อป้องกันไม่ให้มีคนพลัดหลงมันช่างเป็นวันที่ยาวนานเหลือเกิน แต่ ณ ตอนนี้ความเหนื่อยล้าแทบจะหายไปเกือบหมด พวกเราได้กินอาหารแล้ว และการได้อาหารถึงจะได้พักผ่อนน้อยมันก็พอจะชดเชยกันได้ เราเปลี่ยนทิศทางการเดินไปทางทิศเหนือเพื่อไปยังหมวดที่ ๓

หนึ่งชั่วโมงผ่านไปที่พวกเราเดินทางออกจากทรงแลม ตอนนี้ที่พวกเรายืนอยู่คือปลายของทุ่งนาใกล้ ๆ กับที่ที่คิลลิแกนได้รับบาดเจ็บ ผมอดสงสัยไม่ได้ว่าเขาจะยังมีชีวิตอยู่หรือเปล่า

น้ำในนาข้าวสูงมาก ถ้าพวกเราก้าวลงไปก็ลึกถึงระดับเอวและการข้ามจะลำบากและเสี่ยงดัง ผมเลยสั่งให้เทเลอร์มองหาคันนาสำหรับเดินข้ามไป ผมคิดว่าความมืดคงจะทำให้ข้าศึกสังเกตเราได้ยาก

เราเดินบนคันนาไปได้ครึ่งทางก็มีเสียงปืนจากการปะทะกัน จากจุดที่ผมอยู่ ผมเห็นแต่ประกายไฟจากปากลำกล้องปืนและจากกระสุนส่องวิถี และผู้บังคับหมู่ก็ตะโกน “เทเลอร์ถูกยิง!”

เทเลอร์เจอเข้ากับพวกเวียดกง ๓ คนที่กำลังข้ามคันนามาจากอีกด้านหนึ่ง ต่างฝ่ายต่างก็ยิงใส่กันในทันที เป็นเรื่องปกติที่กระสุนนัดแรก ๆ มักจะสูงจนข้ามหัว เทเลอร์ยิงจนกระสุนหมดของแล้วหันหลังเพื่อจะตะโกนบอกพวกเราเลยถูกยิงเข้าที่กลางหลัง ร่างของเขาล้มลงไปในนาข้าว

ผู้บังคับหมู่ตอนซึ่งเดินเป็นคนที่ ๒ ก็รีบถอยออกมา ในเวลาเดียวกันพวกเวียดนามก็รีบถอย ทั้งสองฝ่ายตอนนี้อยู่คนละฝั่งของทุ่งนา ยิ่งตอบโต้กัน

“ตอน สังกู๋น้องปรับแนวเป็นหน้ากระดานแล้วยิ่งคุ้มกัน” ผมตะโกนบอกตอนพร้อมกับลงไปในนาข้าวเพื่อหาร่างของเทเลอร์ ตอนเดินตามผมมาติด ๆ เดินไปได้ ๑๐ เมตร ก็เจอร่างของเทเลอร์ที่กำลังพยายามยกหัวให้พ้นน้ำ แต่ด้วยสภาพการบาดเจ็บพร้อมกับดินโคลนด้านล่างทำให้ตัวเขากำลังจะจมน้ำ ผมดึงเขาและลากมาหลบข้างคันนาพยายามลากมาที่คันนาซึ่งเป็นจุดที่เขาถูกยิง แต่คันนานี้ตั้งฉากกับวิถีกระสุนพอดีทำให้หาที่กำบังยาก พวกเราขดตัวอยู่หลังคันนาเพื่อหลบวิถีกระสุนซึ่งแล่นผ่านหัวไปอย่างฉิวเฉียด

“แม่่งเอ๊ย เจ็บฉิบหาย!” เทเลอร์ร้องด้วยความเจ็บปวดจากบาดแผลที่แช่อยู่ในน้ำ

ตอนนี้พวกเราและเวียดนามต่างไม่ยอมกันและกัน ไม่มีใครถอยและทำอะไรมากกว่านี้ไม่ได้ ผมสั่งให้ตอนไปที่หมู่ของตัวเองเพื่อยิงจรวดต่อสู้อากาศยานเบา (Light Anti-Tank Weapon-LAW) หรือล่อว์ใส่ข้าศึก แน่นอนว่าแถวนี้ไม่มีรถถังของข้าศึก แต่ผมกำชับให้นำมาในการลาดตระเวนด้วย เสียงและแรงระเบิดของมันสามารถข่มขวัญข้าศึกได้ ผมและเทเลอร์คอยอยู่ในน่านานประมาณ ๒ นาทีก็ได้ยินเสียงจรวดล่อว์พุ่งเข้าใส่ข้าศึกและมีเสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหว มันได้ผล ข้าศึกถอยร่นทันที

“ตอนพาลูกน้องตามข้าศึกไป” ผมตะโกนข้ามหัวเทเลอร์ที่บาดเจ็บอยู่ ในขณะที่ตอนพาลูกน้องไล่ล่าข้าศึกผมก็ลากเทเลอร์ขึ้นไป

บริเวณที่แห้ง ไม่นานเสนารักษ์ก็มาดูแลต่อ ส่วนผมก็ไปกับผู้หมู่ตอนเพื่อติดตามข้าศึก ตอนมีความเป็นทหารอาชีพมาก เขาควบคุมสั่งการให้ลูกน้องประชิดข้าศึกจนพวกเวียดนามถอยเข้าไปในดงไม้ เขาสั่งการลูกน้องด้วยท่าทีที่มั่นใจและเยือกเย็นราวกับสังคนงานเก็บฝ้าย พอไปได้ประมาณ ๑๐๐ เมตร ผมสั่งให้ตอนหยุด เรายังมีภารกิจที่ต้องทำในคืนนี้และต้องพาเทเลอร์ออกไปโดยด่วน เราถอยกลับมา วางกำลังป้องกันพื้นที่ที่จะให้เฮลิคอปเตอร์ลงจอด ในขณะที่เนลเป็นควินวิทยุเรียกเฮลิคอปเตอร์เข้ามา

สภาพจิตใจของเทเลอร์ตอนนี้ดีมาก กระสุนนัดที่ยิงถูกเขาทะลุผ่านของกระสุน ๔ ของในกระเป๋ กระสุนติดเข็มขัดสนามและทะลุผ่านเสื้อเกราะที่สวมอยู่ เข้าไปฝังในตัว ถ้ากระสุนทะลุผ่านแผลคงน่ากลัวกว่านี้

“โห! ผมได้แผลที่มีค่าเป็นล้าน ๆ เหรียญเลยครับหมวดแมค” เทเลอร์ยังมีแกใจไม่ เห็นพันสีขาวเป็นประกายเมื่อเสนารักษ์เอาไฟฉายส่องดูอาการเขา แต่อาการสั่นของเขามั่นฟ่องว่าอาการบาดเจ็บของเราไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย

เทเลอร์อาจจะโชคดี แต่ก็ยังวางใจไม่ได้ เฮลิคอปเตอร์จะต้องบินเข้ามารับเขาท่ามกลางความมืด ซึ่งยากกว่าตอนที่บินเข้ามารับคิลลิแกนเมื่อก่อนหน้านี้นี้ แม้ข้าศึกจะถอยไปแล้ว แต่ก็คงชุมนุมอยู่ที่ไหนสักแห่ง พวกมันอาจรอคอยเวลาเฮลิคอปเตอร์บินเข้ามาและคอยชุมนุมยิงเมื่อเฮลิคอปเตอร์เปิดไฟฉายค้นหาพื้นที่ลงจอด

ผมสั่งให้ลูกน้องกระจายไปรอบ ๆ บริเวณที่จะให้เครื่องลง เทเลอร์รอคอยด้วยความอดทน แต่สีหน้าของเขาบ่งบอกอาการเจ็บอย่างเห็นได้ชัด

เราได้ยินเสียงเฮลิคอปเตอร์บินเข้ามาตั้งแต่ระยะไกล ผมส่งลูกน้อง ขยายวงออกไปอีก ๑๐ เมตร แล้วจุดพลุสีแดงแสดงที่ตั้งพื้นที่รอนลง

โชคดีที่ผมนำไฟนำทางมาด้วยและใช้มันในการให้สัญญาณแก่ เครื่องที่กำลังมา ผมกับนักบินมีการติดต่อสื่อสารกันตลอดเวลา และเมื่อนักบินเอาเครื่องลง พวกเราก็พาเทเลอร์ขึ้นเครื่องทันที ไม่กี่วินาทีเครื่องก็ยกตัวออกไป การป้องกันรอบตัวของเราได้ผล เวียดกงพยายามเข้ามาโจมตีและขัดขวางการส่งกลับผู้บาดเจ็บแต่ก็ไม่เป็นผลสำเร็จ เมื่อเทเลอร์ไปแล้ว พวกเราก็ไม่ได้พบกับเขาอีกเลย แต่ก็เชื่อว่าเขาจะปลอดภัย

เมื่อไม่มีเทเลอร์ ผมต้องหาคนมาทำหน้าที่แทนเขาในตำแหน่ง พลนำทาง มีหลายคนอาสาสมัครแต่ผมเลือกไว้แค่คนเดียว จากนั้นเราก็ออกเดิน เริ่มจากพลนำทาง ผู้บังคับหมู่ หนาน ผม เนล และกำลังพลที่เหลือ

ถึงเวลา ๒๒๐๐ เราก็เดินมาถึงลำธารที่ไหลคดเคี้ยวไปทางทิศเหนือ พวกเราต้องเดินลุยในน้ำที่ทั้งเย็นและลึกประมาณหน้าอกเพื่อไปยังที่หมาย คือที่ตั้งชั่วคราวของหมวดที่ ๓ โดยยกปืนไว้เหนือศีรษะ และเพื่อป้องกันการพลัดหลงกันผมให้ร่นระยะต่อเข้ามาอีก การเดินทางแบบนี้ไม่ค่อยดีเลย บางช่วงน้ำลึกมาก บางช่วงลูกน้องไม่กล้าเดินไปเลย ทั้งที่อีกไม่กี่ก้าวก็จะ เป็นบริเวณน้ำตื้น ในฐานะผู้บังคับหมวดผมต้องเดินขึ้น-ลงไปมาระหว่าง แลวเพื่อคอยกระตุ้น

เวลาประมาณ ๒๓๐๐ ลูกน้องที่อยู่ข้างหลังนับยอดขึ้นมาว่า “หนึ่ง” นั่นหมายความว่า เมื่อนับคนข้างหน้าผมสามคน เราจะเหลือกัน ทั้งหมด ๕ คน แสดงว่าข้างหลังผมหกคนหายไป ผู้นำที่ดีไม่ควรพยายาม เป็นฮีโร่ เขาจะต้องไม่เดินนำเป็นคนแรกซึ่งเป็นตำแหน่งที่อันตรายที่สุด

โดยปกติ เราไม่ควรสูญเสียผู้นำ แต่บางครั้งผู้นำไม่สามารถขอร้องให้คนอื่น
ทำแทนตนในบางเรื่อง คราวนี้ผมจึงต้องออกไปตามหาลูกน้องเองเพราะ
มันคือความรับผิดชอบของผม การตามหาลูกน้องที่พลัดหลงกลางน้ำใน
ยามค่ำคืนไม่ใช่เรื่องสนุกเลย การติดต่อสื่อสารทางวิทยุก็ทำไม่ได้ อาจเป็น
เพราะวิทยุเปียกน้ำบางส่วน ผมต้องใช้วิธีค้นหาในความมืด แน่ใจว่า
ตอนนี้พวกที่หายไปคงกลัวสุดขีดและพร้อมที่จะหนีวโกปบินได้ตลอดเวลา
ต่อสิ่งที่เคลื่อนไหวรอบ ๆ

ก่อนที่ผมจะเริ่มออกไปตามหาลูกน้องที่เหลือ ผมให้ลูกน้องที่อยู่
กับผมขึ้นวางกำลังเพื่อคุ้มกันตลิ่งพร้อมกับสั่งว่าถ้าผมไม่กลับมา
ภายในหนึ่งชั่วโมงให้เดินทางต่อไปที่หมวดที่ ๓ เลย

ความจริงผมรู้สึกกลัวที่ต้องเดินคนเดียวกลางแม่น้ำในยามค่ำคืน
เช่นนี้ ข้าศึกอาจจะอยู่ใกล้ ๆ และลูกน้องผมที่พลัดหลงอาจจะอยู่บนฝั่ง
ที่โหดร้ายและวางกำลังพร้อมจะคุ้มกันผม หรือผมอาจจะเดินไปเจอ
ลูกน้องเข้าพอดีเหมือนกับที่เทเลอร์เจอพวกเวียดนามเมื่อไม่นานมานี้
ใจหนึ่งก็กลัวว่าภารกิจจะล้มเหลวและความผิดมาตกที่ผม หัวใจผม
เต้นถี่ขึ้น เป้ที่หนักและเปียกน้ำเหมือนจะกดผมให้จมลงใต้น้ำ ตอนนี้
ผมต้องหาลูกน้องที่เหลือให้เจอให้ได้ มันคือความรับผิดชอบของผม

ผมมองไปตรงหน้าเห็นเป็นจุดสีดำเข้มกว่าบริเวณอื่น มันต้องเป็น
บางอย่างผมเข้าไปใกล้ให้มากที่สุดโดยไม่ส่งเสียง และก็ต้องรับกับความ
เสี่ยงที่ว่าถ้าเป็นคนแล้วเขาหนีวโกปผมเสร็จแน่

“คิง นั้่นนายไข่มุ่” ผมเรียกเบา ๆ แต่ถ้าไม่ใช่คิงละ ผมจะทำ
อย่างไร ผมเองก็ไม่รู้เหมือนกัน

“ผู้หมวดหรือครับ” เสียงเขาดูเหมือนจะกลัวมาก

“ไม่เป็นไรคิง ไม่ต้องกลัว ทำใจดี ๆ” ผมบอกคิง แต่เสียงผมกลับ
สั่นเสียเอง

ผมใช้วิธีคลำในความมืดเพื่อเช็คว่าเป็นใคร ในที่สุดทั้ง ๖ คน
ก็อยู่ครบ พวกเราร่นระยะต่อเข้ามาและก็เดินกลับไปพร้อมกับพวกแรกที่คอย
อยู่ที่ฝั่ง เมื่อรวมกันได้แล้วผมเลือกที่จะเดินบนฝั่งแทนเพื่อไปยังหมวดที่ ๓

ตอนนี้พวกเราใกล้หมวดที่ ๓ เข้าไปทุกที เนลลอควิตยูเพื่อเช็ด
ให้แห้งในความมืด และพยายามวิทย์ติดต่อกับหมวดที่ ๓ แต่ก็ไม่มีเสียง
ตอบกลับ เราลองเช็กไปที่จำแพลโลแมน เสียงตอบกลับมาก็ปกติ แสดงว่า
วิทย์ยังใช้งานได้ดีอยู่ แต่ทำไมถึงไม่มีเสียงตอบกลับจากหมวดที่ ๓

ตอนนี้พวกเราเดินทางออกมาจากลำธารได้ประมาณ ๕๐๐ เมตร
ผมสั่งให้หยุด และคิดว่าอยู่ในบริเวณของหมวดที่ ๓ แล้ว ผมต้องติดต่อทาง
วิทย์กับหมวดที่ ๓ ให้ได้ก่อนเข้าไปใกล้กว่านี้

หมวดที่ ๓ ยังคงไม่ตอบวิทย์ ในที่สุดผมตัดสินใจวิทย์ไปที่กองร้อย
เพื่อให้กองร้อยติดต่ออีกทางหนึ่ง ๓๐ นาทีผ่านไป หมวดที่ ๓ ก็ยังคงติดต่อ
ไม่ได้

พวกเราจะนั่งอยู่อย่างนี้ทั้งคืนไม่ได้แน่เพราะภารกิจก็จะไม่สำเร็จ
ผมกะระยะว่าพวกเราอยู่ในระยะยิงของหมวดที่ ๓ พอดี และการเดิน
คุ่ม ๆ เข้าไปอาจทำให้พวกเขาตกใจและยิงใส่พวกเราได้ง่าย ๆ ผมเองไม่มี
ความศรัทธาในภาวะความเป็นผู้นำของผู้หมวดที่ ๓ เลย การติดต่อทาง
วิทย์ไม่ได้ยิ่งเป็นการตอกย้ำความคิดนี้ ผมตัดสินใจแล้วว่าไม่มีทางเลือกเลย
นอกจากเสี่ยงเดินเข้าไป และในสถานการณ์เช่นนี้ผมจึงต้องเดินนำเป็น
คนแรก

เมื่อเดินไปได้ประมาณ ๕๐ เมตร ผมสะดุดพลูส่องสว่างเข้าให้ ทำให้บริเวณนั้นสว่างไปหมดและเปิดเผยตำแหน่งของผมในทันที ปีนกลของหมวดที่ ๓ หันปากลำกล้องมาทางผม ลูกน้องที่อยู่ข้างหลังทรุดหมอบทันที ผมรีบตะโกนทันที “อย่ายิง” ดอนพาร่างสูงใหญ่ขึ้นมายืนข้างผม พร้อมส่งเสียงตะคอก “อย่ายิง ไอ้บ้าเอ๊ย!”

รูปร่างใหญ่และเสียงตะคอกคงจะช่วยให้พลปืนกลมั่นใจว่าเราไม่ใช่เวียดกง ทหารในหมวดที่ ๓ คอยกันแข็งแ่วว่าพวกเราช่างโง่เหลือเกินที่ทำแบบนี้ ตอนนี้พวกเราอยู่ในพื้นที่ของหมวดที่ ๓ เรียบร้อยแล้ว

ผมขอบคุณหมู่ตอน พร้อมกับเดินไปหาหมวดสมอลี่ซึ่งกำลังนอนหลับพร้อมกับพลวิทยุ ผมตำหนิเขาอย่างไม่เกรงใจ แต่เขาก็แก้ตัวว่าเขาและลูกน้องเหนื่อยมาทั้งวัน ผมจึงตาเขาบอกให้รู้ว่ามีปืนคำแก้ตัวที่ใช้ไม่ได้

ผมไม่เสียเวลามากเกลียดเรื่องนี้กับเขาเพราะมันไม่เกิดประโยชน์เลย ผมอธิบายให้เขาฟังถึงแผนการที่พวกเราต้องทำในคืนนี้ ผมจะขอทหาร ๔ นายจากหมวดที่ ๓ ซึ่งรวมถึงพลนำทางด้วยและจะออกจากที่นี่ในเวลา ๐๔๐๐ แผนการของเราคือทำการซุ่มโจมตีหลาย ๆ จุดในบริเวณรอยต่อกับเขตปฏิบัติการของกองร้อยข้างเคียง เมื่ออธิบายทุกอย่างเสร็จ ผมมีเวลานอนหลับประมาณ ๒ ชั่วโมง ถึงจะหลับทันทีแต่ก็หลับไม่สนิทเพราะภาวการณ์ความรับผิดชอบยังคงรบกวนสมองผมอยู่

ยามเข้าฝนตกลงมาปรอย ๆ บรรยากาศดูค่อนข้างจะหดหู่อย่างบอกไม่ถูก พวกเราเดินกันอย่างเงียบเชียบมุ่งหน้าไปทางทิศตะวันตก แต่ละคนไหล่อุ้มจากเบาะที่หนักอึ้ง ใบหน้าที่ทาสีพรางดูตุ่น ๆ ไปมันก็แปลกดีเหมือนกันที่แต่ละคนที่มาจากต่างที่และอายุก็ยังอยู่วัยรุ่น เช่น

มาจากเมืองวอลโดस्ता แซนติเอโก โบเลเดอร์ เมดิสัน และพอร์ตแลนด์ พวกเขามาเจอกันที่นี่เพื่อจะฆ่าเด็กหนุ่มเอเชียที่จ้องจะสังหารพวกเขา เช่นเดียวกัน ในวันพรุ่งนี้หรือวันต่อ ๆ ไป จะต้องมีคนบางคนได้รับจดหมาย แล้วร้องไห้ แต่จะไม่มีอะไรมาหยุดยั้งการฆ่ากันในเช้าวันนี้

เวลา ๐๕๓๐ พวกเรารวังกำลังซุ่มโจมตี ๔ จุดเพื่อซุ่มโจมตี แบบพื้นที่ครอบคลุมเส้นทางที่ข้าศึกน่าจะเข้ามาโดยแต่ละจุดห่างกัน ๑๐๐ เมตร สามจุดแรกมีกำลังจุดละ ๔ คน และอีกจุดหนึ่งมี ๓ คน จุดที่ผมอยู่ซึ่งอยู่ใกล้พุ่มไม้ใกล้แนวทางเดินมีเนล หนาน และทหารอีกคนที่ ยืมตัวมาจากหมวดที่ ๓ พวกเรานอนซุ่มอยู่บนพื้นที่เปียกแฉะ ในใจ ผมอดสงสัยไม่ได้ว่าภรรยาผมเป็นอย่างไรบ้าง ผมเองก็อยากกลับบ้าน เช่นเดียวกับลูกน้องผม

หลายนาที่ผ่านไปพวกเรานอกจากต้องต่อสู้กับข้าศึกแล้วยังต้อง มาต่อสู้กับความง่วงที่พร้อมจะจู่โจมได้ทุกเมื่อ และแล้วฝนที่ตกปรอย ๆ ก็หยุดและแสงสว่างเริ่มจับขอบฟ้า ทหารที่ยืมตัวมาจากหมวดที่ ๓ ก็คลาน ออกไปปัสสาวะ หนานชาวเวียดนามซึ่งอายุเข้าเลขสี่แล้วก็กลับไปโดย ไม่รู้ตัว ส่วนเนลก็กำลังถอดวิทยุออกเพื่อเช็ดให้แห้ง ความชื้นตลอดคืน ทำให้วิทยุใช้การไม่ได้ ผมเข้าไปช่วยเนล ในใจอดสงสัยไม่ได้ว่าจุดซุ่มที่เหลือ เป็นอย่างไรบ้าง

จังหวะนั้นเองพวกเวียดนาม ๓ คนก็ได้เดินเข้ามาในจุดซุ่มของ พวกเรา โดยที่พวกเรายังไม่พร้อมยิง และพวกเวียดนามก็เดินผ่านไปยัง จุดซุ่มที่อยู่ถัดไป พวกเรารับประกอบวิทยุเข้าด้วยกันและแจ้งให้จุดอื่น ๆ ทราบว่าข้าศึกได้เข้ามาในบริเวณ จังหวะใกล้เคียงกันข้าศึกอีกกลุ่มก็ได้ เดินเข้าไปในพื้นที่ของจุดซุ่มที่ ๓ และไปสะดุดกับระเบิดเสียชีวิตทั้งหมด

ส่วนพวกเวียดนาม ๓ คนแรกตกใจเสียงระเบิดรีบกระจายกันหนี คนหนึ่งหนีมาทางจุดที่ผมซ่อนอยู่ หนานยังเข้าไปโอดด้านข้างลำตัวล้มลง และเข้าไปซ้ำอีก ๒ นัดที่หัว ส่วนอีก ๒ คนตะเกียกตะกายหนีไปจุดที่ผู้บังคับหมู่ซ่อนอยู่และถูกยิง คนหนึ่งเสียชีวิตคาที่ ส่วนอีกคนหนีเข้าไปในป่าใกล้ ๆ และผู้บังคับหมู่ก็ตามเข้าไป เวียดนามคนนั้นมุดลงไปใต้รูที่ขุดเตรียมไว้ แน่ใจว่าเขาคุ้นเคยกับพื้นที่แห่งนี้เป็นอย่างดี ตอนตะโกนเป็นภาษาเวียดนามให้เขาออกมา แต่ไม่มีเสียงตอบ เขาเลยตะโกนอีกครั้ง ทันใดนั้นลูกกระสุนก็พุ่งออกมาจากหลุมที่เวียดนามคนนั้นมุดลงไป ผู้บังคับหมู่ตอนเลยตัดสินใจโยนลูกระเบิดลงไป ทั้งก้อนดิน ใบไม้ และชิ้นเนื้อ กระเด็นปลิวว่อนออกมาจากหลุม จากนั้นตอนก็โยนระเบิดสังหารเข้าไปอีกลูกเป็นการปิดเกม

เขามองไปที่ทหารซึ่งเด็กสุดอายุเพิ่งจะ ๑๘ ปี และสั่งให้เข้าไปในหลุมเพื่อนำร่างของเวียดนามคนนั้นออกมา นี่เป็นวิธีที่ปลอดภัยที่สุดในการฝึกให้ลูกน้องมีจิตใจที่แข็งแกร่งสำหรับสถานการณ์ในวันข้างหน้า ทหารคนนั้นก็เข้าไปลากเอาศพของทหารเวียดนามออกมา สภาพดูน่ากลัวมาก คือเลอะไปหมดทั้งปาก จมูก หรือดวงตาหายไปหมด บาดแผลเต็มตัวร่าง แต่ยังมีชีวิตอยู่ พวกเราไม่สามารถจะช่วยเหลืออะไรเราได้ นอกจากทำให้เขาไม่ต้องทรมาน

ตอนนี้ภารกิจเป็นอันเสร็จสิ้น ไม่มีประโยชน์ที่จะอยู่ในพื้นที่ชุ่มโงมอีกต่อไป ผมเป็นห่วงลูกน้องที่เฝ้าฐานอยู่ที่ทรงแลม พวกเราออกเดินทางกลับไปทั้งหมดที่ ๓ เพื่อส่งคืนทหาร ๔ นายที่มาช่วยในภารกิจในครั้งนี้ และมุ่งหน้าไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้เพื่อกลับไปที่บ้านของเรา

ผมเรียกฐานที่ทรงแลมว่าบ้าน เพราะพวกเราอยู่กันที่นั่นและรู้สึกสบายใจและปลอดภัยมากกว่าอยู่ที่อื่นในสถานการณ์แบบนี้ เพราะทุกคนได้หล่อหลอมเป็นหนึ่งเดียวแล้ว เราอยากจะไปถึงบ้านเร็ว ๆ

ถึงแม้ว่าการฝึกจะประสบความสำเร็จ แต่พวกข้าศึกคงยังไม่ยอมวางมือง่าย ๆ เป็นแน่ พวกมันคงหาทางแก้แค้นเราจนได้ ในตอนขากลับพวกเวียดนามประมาณ ๑ หมู่ปืนเล็กได้ซุ่มโจมตีพวกเรา แต่กลุ่มกระสุนพุ่งสูงไม่โดนใคร แล้วพวกมันก็วิ่งหนี แต่พวกเราไม่ยอมปล่อยให้พวกมันไปง่าย ๆ จึงออกไปไล่ล่าติดตามไป

ตั้งแต่เมื่อวานผมเสียลูกน้องไป ๓ คน แต่พวกเวียดนามเสียคนไปมากกว่าเราหลายเท่า ในคราวนี้ก็เหมือนกัน ถึงแม้ว่าพวกเราจะเหนื่อยและอ่อนล้า แต่จิตใจก็ยังรุกรบ เมื่อติดตามข้าศึกไปได้ประมาณ ๒๐๐ เมตร ก็เจอกลุ่มกระสุนอยู่ตรงหน้า คงต้องยิงกันสะบัดหันแลกกันอีกครั้ง ผมให้ลูกน้อง ๕ คนวางตัวเป็นหน้ากระดานเพื่อยิงคุ้มกัน ส่วนอีก ๕ คนรุกไปถึงก็เจอชาวบ้านกลุ่มหนึ่งยืนอยู่ตรงพื้นที่ส่วนกลาง และถัดไปไม่กี่เมตรมีผู้ชายคนหนึ่งยืนอยู่ข้างยุงข้าว อายุน่าจะประมาณ ๑๘ ปี รูปร่างผอมสูง ผมมุ่งความสนใจไปที่ชายคนนั้นทันที เพราะท่าทางดูเหมือนพิรุณ พวกเราตะโกนสั่งให้ทุกคนอยู่กับที่อย่าขยับ ทุกคนทำตามหมดยกเว้นชายคนที่ยืนข้างยุงข้าวที่เอียงตัวไปยังยุงข้าวทันที ผมรีบวิ่งไปที่เขาและพาดลากล้องปืนเข้าที่ใบหน้าจนเขาล้มลงกับพื้น ผมยืนคร่อมตัวชายคนนั้นพร้อมกับเอาระเบอกปืนเล็งไปที่หน้าอกพร้อมจะเหนี่ยวไก สายตาผมก็สอดส่ายไปยังยุงข้าวเพื่อมองหาอาวุธแต่ไม่เจอ

มีผู้หญิงคนหนึ่งในกลุ่มนั้นคุกเข่าและขอร้องให้ผมไว้ชีวิตลูกชายเขา พร้อมทั้งคลานมาที่ผม เธอรู้เพราะดูจากสายตาผมว่าผมตั้งใจ

จะฆ่าลูกเขาแน่ ๆ ผมหันไปที่เด็กวัยรุ่นชายคนนั้น และเห็นแขนขาเขา กระตุกเหมือนจะควบคุมไม่ได้ เขาหันมามิ้มให้ผมพร้อมกับรอยปื้น สีแดงที่แก้ม แน่นนอนแล้วว่าเขาเป็นโรคชักกระตุก และการที่เขาเอียงตัวไป ที่ยังข้าวก็เป็นเพราะเขาควบคุมตัวเองไม่ได้นั่นเอง ตอนที่ผมยืนคร่อมบน ตัวเขา แม่ของเขาก็เอาตัวไปกอดลูกไว้เป็นเกราะป้องกัน

ผมรีบหันหน้าหนี รู้สึกอายและผิดที่เกือบจะฆ่าคนพิการเข้าให้ ผมดึงผู้หญิงขึ้นและกล่าวขอโทษเธอเป็นภาษาอังกฤษและขอให้เธอ ให้อภัยผม ผมตบที่หัวของเธอเบา ๆ เธอเริ่มยิ้มได้เพราะรู้ว่าอันตรายได้ ผ่านพ้นไปแล้ว

ผมหันกลับไปไปที่เด็กชายคนนั้นพร้อมกับเช็ดเลือดที่แก้มและฝุ่น ที่จับเต็มเสื้อผ้า เขามิ้มให้ผมเป็นสัญลักษณ์ที่บอกให้รู้ว่าผมได้รับการ ให้อภัยแล้ว ผมเกือบจะฆ่าเขาต่อหน้าญาติ ๆ ที่ยืนมองอยู่แล้ว นี่ถ้าเรา ยืนอยู่ห่างกันพอสมควรผมคงยิงเขาไปแล้ว นี่เป็นเพราะระยะมันใกล้ เกินไปเลยทำให้ผมเลือกที่พาดเขาด้วยลากล้องปืนแทน ถ้าผมฆ่าเขาขึ้นมา จริง ๆ มันก็คงไม่ผิดกฎหมายหรือผิดศีลธรรมเพราะอยู่ในสภาวะสงคราม แต่มันคงทำให้ผมรู้สึกผิดในใจไปอีกนาน เหมือนดั่งที่เนลซัน แมนเดลา พริกเกอร์ตายว่า “มันก็เท่านั้นเอง” ตอนนี้ถือว่าจบภารกิจแล้ว ผมกำลัง พาลูกน้องกลับไปที่พักแรม สำหรับวันนี้การเข่นฆ่ากันได้จบแล้ว มีหลาย ชีวิตได้ตายไปและพรุ่งนี้ก็เริ่มใหม่เป็นเช่นนี้